

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk. Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid. Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DOKTER WISHMAN

Een tragisch spel in vijf bedrijven

1880
door

Christiaan Bosman

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2015
Nr.2304

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste NEGEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DOKTER WISHMAN* op te voeren moet de naam van auteur *CHRISTIAAN BOSMAN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1996/0220/001
ISBN- 978- 90-385-04254

© 1996 Toneelfonds J. Janssens/Christiaan Bosman
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

Motorisch personage

Dr. Wishman : Het motorisch personage. Hij lokt de wensen uit en zorgt dat ze in vervulling gaan. Hij blijkt de duivel te zijn, al wordt daar verder niet veel mee gedaan. Zelfvoldaan, zeker van zijn stuk. Wordt op het einde door Anneke op zijn nummer gezet en druipt ijlings af.

Dramatische personages

Marc : Marc Travot, student economie en later econoom. Verloofd en later gehuwd met Mieke. Wordt vader van 2 kinderen. Workaholic. Zijn gezin wordt onder invloed van zijn wens één puinhoop, maar hij heeft wel een schitterende zakelijke carrière. In het begin neemt hij de leiding van de groep studenten. In de eindfase is hij dat duidelijk niet langer. Hij is het ook die op het einde gauw nog een koopje met de duivel wil afsluiten.

Nel(ly) : Nelly Minnaerts, kortweg Nel. Criminologe, eerst student, dan echt? Het heeft geen belang. Zij vertegenwoordigt de aardse driften. Ze denkt blijkbaar alleen maar aan mannen. Zij worden haar dood: één van hen besmet haar met het AIDS-virus. Zij gaat werkelijk ten onder aan haar wens en sterft.

Bert : Bert Heilders. Huisarts, eerst in opleiding, daarna in een eigen, goed en misschien wel té goed draaiende praktijk. De idealist die aan de kater van dat idealisme en het irreële ervan langzaam ten onder gaat. Naar het einde toe neemt hij de leiding van Marc over. Maar echt de natuurlijk leider wordt hij niet. Het ontbreekt hem misschien aan... een vrouw?

Mieke : Mieke Cammaerts. Licenciaat Toegepaste Wetenschappen, verloofd en later echtgenote van Marc. Zij zegt haar job op in functie van Marcs carrière. Zij is een angstige huismoeder. Ze wil getrouwd zijn voor het leven, tot de dood hen scheidt. Langzaam wordt duidelijk wat de consequenties daarvan zijn.

Anneke : Het verlegen Anneke Mariaan, moraaltheologe en verpleegster. Zij wil een 'heilige' zijn. Het is niet duidelijk of zij echt ten onder gaat aan haar wens, wel dat zij steeds op het gepaste moment aanwezig is,

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen

Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

verder evolueert en tenslotte beseft dat zelfs de duivel bij haar een steekje laat vallen. Op het einde heeft ze nog een verrassing voor ons in petto.

Tritagonisten

Jack : Herbergier die een studentencafé open houdt. Na zijn ontmoeting met Dr. Wishman wordt hij wereldreiziger. Het blijkt eveneens een slachtoffer van Dr. Wishman te zijn en gaat hieraan ten onder.

Heroïnehoertje : Ex-liefje van Joe. Zij vertelt hem dat ze seropositief is en vraagt hem voorzichtig te zijn, zich te laten onderzoeken, maar daar heeft hij geen oren naar. We zagen haar daarvoor, bij begin van scène 5 al buiten komen bij Bert, die blijkbaar haar huisarts is.

Joe : Liefje van Nel. Drugdealer. Onrechtstreeks wordt duidelijk dat hij haar besmet met AIDS. Zelf is hij uit op een luxe-leventje met haar. Haar liefde interesseert hem duidelijk niet.

Figuranten

Klant 1 : Drinkt een Witkapje bij de opening van de actie. Verder niet belangrijk. Kan eventueel terugkomen als andere klant, of figurant.

Klant 2 : Komt op het terras een koffie drinken en zijn krant lezen. Hij aanhoort de filosofische uitleg van Dr. Wishman in verband met wensen. Zou eventueel een priester kunnen zijn, maar niet noodzakelijk.

Man 1 : Aan de arm van Nel. Hij verkoopt drugs aan Joe. Is ook maar schorriemorrie.

Man 2 : Komt melden dat Jack een hartinfarct heeft gekregen. Aangezien hij bekend is met het café en zijn geschiedenis, kan dat eventueel wel klant 1 zijn.

Kelner : Vanaf het vierde bedrijf steeds dezelfde speler.

Bij de figuranten kunnen versmeltingen gebeuren, zolang ze logisch en aannemelijk blijven en rekening houdend met de eventuele mogelijkheden van de opvoerende groep.

DECOR

Zoals in de tekening aangegeven. De lantarens lijken nodig, omdat het derde bedrijf 's nachts speelt. Eigenlijk zouden er ook aan de hoeken van de twee voorste huizenrijen en vooraan het terras van het café, lantarens, geaccentueerd met een bovenspotje, mogen geplaatst worden.

PROLOOG

(Wanneer het doek open gaat, zien we een marktpleintje, met in de hoeken de monding van een straat, waarlangs mensen aan en weg kunnen. De linker kant bevat een gevel met een dokterspraktijk. De naam van de dokter heeft geen belang, alleen niet de naam van Bert Heilders. (personage die de praktijk later overneemt) De rechter kant van de scène bestaat uit een caféterras waar een viertal tafeltjes staan, twee met twee stoeltjes bij. De twee andere zijn voorzien van vier stoelen. Aan een tafeltje voor twee zit een gast, zonder drank. Bij het begin van de actie komt Jack buiten met een opdienschaal met een drankje. Hij gaat tot bij de stamgast. Aan de andere kant van het marktplein komt Dr. Wishman met twee koffers in de hand aan wandelen. Hij begeeft zich naar het terras en neemt aan een tafeltje voor twee meer vooraan plaats.)

JACK : Ziezo, meneer, een Witkap triple, zoals u gevraagd hebt. Een goede keuze, mag ik wel zeggen. Nog echt een natuurlijk bier, hoge gisting, rijping in de fles, alles er op en er aan. Lekker fris, maar niet ijskoud geschonken is het een ware dorstlesser. Een wijn onder de bieren, meneer! Je waant je op een zuiders terras, de palmen boven je hoofd en op de achtergrond het ruisen van de diep-blauwe zee.

KLANT 1 : Dank je wel. Je beschrijft het met een woordenpracht die aanspoort om een reis te boeken, de koffers te pakken en af te reizen.

JACK : Och, niet dat ik niet graag meer in het café werk, verre van. Ik hou van de toeristen overdag en in de

namiddag al en in de avonduren zeker de studenten, meneer. Een heel apart wereldje is dat. Maar ik verzeker je: als de lotto ons wat gunstiger gestemd was, dan waren we hier geen seconde langer dan nodig. (*iets vertrouwelijker*) Als kind mocht ik met mijn ouders heel wat reizen ondernemen. Ik was nog klein en zo verschrikkelijk ver reisden we niet. Het bleef beperkt tot Duitsland en Noord-Frankrijk, later ook iets meer naar het zuiden en Italië. Maar als ik nu de kans kreeg dan werd het een verre reis, misschien wel een rondje om de wereld, de aardbol rond, maar niet in 80 dagen, dat kan ik je verzekeren. (*Keert zich naar Dr. Wishman*) Wat mag ik voor meneer...?

DR. WISHMAN : Geef me maar een gekoeld wit wijntje. Ik merk op de kaart dat je Schwarz Kätze hebt, dat kan volgens mij behoorlijk concurreren met de Witkap. Ja, reizen! De aanlokkelijke verten van een tropisch strand, de cocktail in een uitgeholde vrucht en de wiegende heupen van een inlandse schone!

JACK : Hou op! Ik kan het niet langer horen! Ik verwater helemaal als ik daar naar luister. Maar de lotto verwent liever de thuisblijvers, vrees ik.

DR. WISHMAN : Waarom het laten afhangen van de lotto? (*lachend*) Hoeveel denk je nodig te hebben voor je wereldtrip?

JACK : Kom je lachen? De lotto brengt haar geschenken niet op bestelling!

DR. WISHMAN : Ik lach niet. Ik heb trouwens de gewoonte wel degelijk te menen wat ik zeg. Stel je voor dat je een wens mocht doen, hoe zou die dan luiden?

JACK : (*duidelijk verlegen*) Ik haal eerst je drank, meneer! Ik denk er even over na.

DR. WISHMAN : (*tot de klant*) Ach, mensen vluchten voor hun eigen mogelijkheden, merk ik steeds op. Als je echt iets verlangt, dan kan het. Wat zeg ik? Het ware verlangen is de schepper van deze wereld. God is een dromer geweest, die intens verlangde en zijn wensen raak wist te verwoorden, zo stel ik het altijd. Denkt u ook niet, meneer?

KLANT 1 : Ik ben niet zo goed in die zaken, vrees ik. Ik heb bij God nooit zo stilgestaan. Maar ik moet je gelijk geven: als je niet hevig naar iets verlangt, komt er nooit iets van in huis.

JACK : (*Op met het wijntje voor Dr. Wishman*) Het is moeilijk om te antwoorden, meneer...

DR. WISHMAN : Och ja, ik zal me maar even voorstellen. Ik ben Dr. Wishman. Ik voeg er dan altijd bij: 'handelaar in het onmogelijke.'

JACK : Wel, Dr. Wishman, ik heb er nooit bij stilgestaan. Ik beseft dat je moet berekenen hoeveel alles kost op al die vreemde plaatsen. Je moet overal eten, je hebt heel wat vervoerskosten en het overnachten zal ook wel nergens gratis kunnen.

KLANT 1 : In 'Reis om de Wereld in 80 Dagen' laadden ze een reiskoffer vol met geld en aandelen en ze kwamen er mee toe.

JACK : Wel geef mij dan maar zo een tas geld. Ik zou reizen tot ze leeg is. Misschien hou ik het wel 2 jaar vol! (*Nog steeds lachend, alsof hij er zeker van is dat zo 'n met geld gevulde tas wel nooit zal opduiken.*) Tenminste als ze die tas niet vullen met briefjes van honderd, want dan zou ik wel niet zo ver raken, vrees ik. Nee, laten ze maar bankjes van 10.000 uit de muur toveren!

DR. WISHMAN : Zoals je wenst. (*Hij duidt één van zijn reistassen aan*) Neem! Laat deze kans niet liggen!

JACK : Meneer spot met mij! (*Hij gaat naar de tas en opent haar. Ze zit vol geld.*)

DR. WISHMAN : In het geheel niet. Ik sta er op, je wens te kunnen vervullen...

JACK : ...Ja, maar... het café?!

DR. WISHMAN : (*tegelijk betweterig en uitdagend*) Ach, dat is nu typisch menselijk en kleinburgerlijk: je geeft iemand de kans om zijn diepste wens te vervullen, letterlijk, tot het laatste puntje en dan gaan ze bijkomstigheden opsommen, alleen maar omdat ze niet durven zeggen dat ze eigenlijk niet graag op reis gaan en lekker gezellig thuis zitten te kniezen op alles wat tegenslaat.

JACK : Je meent het.

DR. WISHMAN : Nee, jij meent het. Krijg je de kans om de exotische droom waar te maken en dan kies je omwille van een bruine kroeg voor het lekker rotweer hier in België, de gezellige regen bij om en bij de tien graden, een gezellige rukwind uit het westen en de beslagen ruiten van een uitzichtloos bestaan...

JACK : Nee, dat niet!

DR. WISHMAN : Je wensen voor waarheid nemen, dat moet je impulsief doen, zonder bij de beslommeringen van elke dag stil te staan. (*Jack twijfelt nog.*) Ik zal het je iets gemakkelijker maken: terwijl jij weg bent, hou ik het café open. Ik behartig je zaken alsof het de mijne waren. Wel, hoe zit het nu, neem je die tas of niet?

(Jack legt zijn hand op de tas en wil ze nogmaals openen. Dr. Wishman legt zijn hand op de zijne, buigt zich naar hem en fluistert hem iets in het oor en

schuift hem een leeg blad papier voor. Jack hakt de knoop door, neemt resoluut de tas vast.)

DR. WISHMAN : Dat noem ik spirit hebben. Ik hou me aan de afspraak!

JACK : *(tot de klant)* Hop naar het avontuur, meneer, tot over twee jaar. *(Tot Dr. Wishman)* Frans, de taggast, zal je uitleggen hoe alles hier reilt en zeilt, Dr. Wishman. Ik hou me ook aan de afspraak!

(Jack doet zijn kelnersschortje af, legt het bij Dr. Wishman op de tafel, neemt de tas en vertrekt met zwier.)

KLANT 1 : Die is niet goed bij zijn hoofd. Je kan net zo goed je ziel aan de duivel verkopen.

DR. WISHMAN : *(geheimzinnig lachend en half voor zichzelf.)*
Daar zeg je het zo!

(Doek of duister.)

*E E R S T E B E D R I J F*SCENE 1

(Wanneer de actie herneemt, komen vijf jonge mensen het marktplaatsje op: twee jongens (Marc en Bert) en drie meisjes. (Mieke, Nel en Anneke) Marc en Mieke lopen de arm om elkaars schouder. Nel heeft een verschrikkelijk flirterig uiterlijk. Bert is een jonge idealist en Anneke ziet er uit als een flower-power meisje: naïef, onschuldig en vol idealen.)

MARC : Wat nemen jullie? Dit rondje is van mij, op mijn verloving met Mieke. Bert?

BERT : Ik wil het nog wat sober houden. Een simpele pint.

NEL : Sober, En dan neemt hij een pint? Och, ja, ik was het vergeten, gisteravond waren het zware kuipen Witkap. Ik veronderstel dat er deze morgen niet te fel met de deuren mocht geslagen worden in je kot!

BERT : Ik vraag mij af, Nel, of jij na al die wijn en de ontelbare cocktails, nog beseft dat er deuren en ramen in huis waren.

NEL : Plaaggeest! Ik heb het echter niet nodig te weten waar er deuren staan, zolang ik maar de knapperds opmerk die zich in het deurgat aanbieden. En sta zo niet naar mijn handen te staren!

BERT : Ik geef toe dat je er enkel vaag kunt naar staren: ze viseren zou moeilijk zijn met al dat getril. Ont-houdingsverschijnselen?

NEL : Barst! Dat zijn enkel wat zenuwen, de spanning weet je wel? Vandaag proclamatie, noem dat nu niet een doodgewone dag.

MARC : Mag ik nog weten wat er moet besteld worden?
NEL : Een koffie.
MARC : Zo?
NEL : ... met een druppeltje in.
MARC : Zo herkennen we ons meisje weer. Anneke?
ANNEKE : Neem maar een spuitwatertje.
MARC : Alweer? Anneke, wanneer word je nu eens een echte studente? Het is de laatste dag van je studentenleven, want ik twijfel er niet aan dat je geslaagd bent. Neem nu eens een pint.
ANNEKE : Ik moet echt geen alcohol, Marc. Ik lust helemaal geen bier.
MARC : Nu goed, ik wil je niet dwingen. Wat neem jij, Mieke? Een wit wijntje, zoals gewoonlijk?
MIEKE : Ja, dat is goed, schatje. Wat heb ik al een hele dag zenuwen.
NEL : Omdat je deze avond met Marcs ouders uit eten gaat, natuurlijk. Bij mij is het nog nooit zover gekomen. Ik dump die pummels meestal nog voor ze hun ouders vernoemd hebben en als ik elke week met een andere hengst het ouderlijk erf kwam opdraven, zou vader waarschijnlijk last hebben van adrenaline-opstoten, of hoe noem je dat, Bert,
BERT : Al om het even, het is nergens goed voor, ook voor jou niet.
NEL : Ach, jij hebt af en toe zo van dat ouwe zeikerige predikantengedoe over jou, Bert. Je zou beter zelf eens wat meer naar 'the opposite sex' kijken en, God, je kan er heus wel wat meer mee doen dan alleen maar naar kijken!
BERT : Bedankt voor het advies!

(Op dat ogenblik komt Dr. Wishman op, uit het café.)

- DR. WISHMAN : En dames, heren, wat mag het zijn voor deze hopelijk laatste dag van het studentenleven.
- NEL : Hohoho... je zegt het alsof je blij bent dat je van ons af bent.
- DR. WISHMAN : Ik ben heel zeker dat ik nog niet van jullie af ben.
- MARC : Hé, wie ben jij? Ik heb je hier nog nooit gezien. Durft Jack niet zelf afscheid komen nemen?
- DR. WISHMAN : Jack is op reis, voor lange tijd, misschien wel langer dan hij had gehoopt. Ik neem, zo lang hij weg is, het café voor hem waar.
- ALLEN : O?
- DR. WISHMAN : Mag ik me voorstellen: ik ben Dr. Wishman.
- MARC : Aangenaam. Marc Travot, student economie en hopelijk straks econoom. Wat jammer dat je hier nu pas aankomt. Zo missen we waarschijnlijk je welkomstdrink.
- DR. WISHMAN : Daar is altijd wel een oplossing voor te vinden.
- NEL : Hopelijk wel, het zou toch jammer zijn niet de gelegenheid te krijgen zo 'n knappe man als jij beter te leren kennen. O, excuseer me, ik ben Nelly Minnaerts, maar zeg gerust Nel. Ik hoop vandaag criminologe te worden.
- DR. WISHMAN : Vandaag de titel te krijgen, hoop ik, want om het te worden, daar had je al een behoorlijk aantal jaren voor.
- BERT : Bert Heilders. Ik beëindigde vorige maand mijn huisartsenopleiding. Ik sta dus al een stapje verder. Ik ben zeker te slagen, maar het papiertje, nietwaar.
- MIEKE : Mieke Cammaerts. Ik hoop in de toekomst de wetenschappen toe te passen.

DR. WISHMAN : Licenciaat Toegepaste Wetenschappen, dat klinkt. Natuurlijk zal wel geen mens begrijpen waar het juist om gaat, maar dat is niet zo belangrijk. Als je de titel achteraf maar kunt gebruiken, niet? En jij, mijn lieve meisje?

ANNEKE : *(een beetje verlegen)* Ik? Ik ben Anneke Mariaan. Ik heb moraaltheologie gevolgd, na mijn opleiding als verpleegster.

DR. WISHMAN : Je bent te bescheiden, lief kind.

BERT : Al goed, hoe zit dat nou met die welkomstdrink? Wij hebben niet meer zoveel tijd, weet je!

DR. WISHMAN : *(Bekijkt ze één voor één en glimlacht monkelend.)* Jullie hebben heel jullie leven tijd om mijn welkomstdrink in ontvangst te nemen. Laten we een afspraak maken: jullie komen na de proclamatie terug, ik serveer jullie een welkomstdrink ter verwelkoming van mezelf en een afscheidsdrank op het studentenleven. Wat mag ik nu serveren en ter gelegenheid van wat?

MARC : Maak er nu maar een koffie met druppeltje, een pint, een spa en twee witte wijntjes van, op de verloving van Mieke en mezelf. Neem er zelf ook maar eentje, Dr. Wishman! Dit is mijn rondje, op mijn verloving.

(Dr. Wishman knikt en gaat af om de drankjes.)

ANNEKE : Wat een geheimzinnige griezel!

NEL : Anneke, hoe kan je dit nu zeggen? Ik vind hem net lief en knap!

MARC : Welke man vind jij niet lief en knap? Maar hij heeft iets, dat moet ik je nu nageven, Nel.

BERT : Anneke heeft gelijk, maar hij heeft inderdaad iets. Hij is aantrekkelijk en tegelijk voel ik iets nauwelijks beschrijfbaars in mij dat hem afstoot.

MIEKE : Nu ja, Jack zal wel geweten hebben wat hij deed. Hij zou zijn café toch niet achtergelaten hebben in handen van de eerste de beste, wildvreemde. Ik denk dat jullie zenuwen de fantasie aan het voederen zijn. Let op, daar heb je hem terug met de drank!

(Dr. Wishman komt weer op met de gevraagde drankjes. Hij zet ze op het tafeltje en rekent af met Marc. Hij doet alsof hij weer vertrekt, maar draait zich dan nogmaals naar de jongeren.)

DR. WISHMAN : Onmiddellijk welkom en afscheid tegelijk, dat kan niet zomaar met een drankje of twee worden opgelost. Ik stel voor dat jullie ieder voor zich een redelijke wens bedenken. Na de proclamatie keren jullie terug naar hier voor de drankjes en voor de wens. Ik zal jullie wensen vervullen! Denken aan die wens zal trouwens jullie zenuwen wat kalmeren.

BERT : Wie bent u eigenlijk, Dr. Wishman? De goede fee uit Assepoester, in een schitterende travestierol?

DR. WISHMAN : Wie weet? Maar dat heeft geen belang, vrienden. Het gaat er om dat jullie aan het begin van jullie carrière staan en dat jullie allemaal het recht hebben op een beetje geluk, niet? Trouwens, als ik die lieve fee was, dan zou ik niet vragen redelijk te zijn met jullie wens. In dat geval was zowat alles goed.

ANNEKE : Ik weet niet of ik dat wel kan. Ik had mijn ouders beloofd onmiddellijk...

DR. WISHMAN : Maar dat kun je van hieruit ook, meisje! Je telefoneert van hier naar je moeder en vertelt haar dat je nog enkele ogenblikken met vrienden een glas gaat drinken, je vertelt haar wat het resultaat van je jarenlange studie is en dat je wat later naar huis

komt. Echt laat zal het wel niet worden, we houden je niet langer dan nodig.

NEL : Natuurlijk, je ouders zullen dat toch best begrijpen.

MARC : Zelfs als je dit niet gewoon bent, de gelegenheid is toch iets bijzonders: je studeert toch niet elke dag af.

ANNEKE : Maar ik had met mijn ouders afgesproken dat we dat thuis, in ons gezin, zouden vieren.

DR. WISHMAN : Dat moet ook, Anneke. Maar het zal niet op dat half uurtje aankomen. Ik verwacht jullie! (*Hij gaat af*)

MARC : Anneke, je moet nadien echt niet anders doen dan we gewoon zijn van je. Maar je bent een vriendin van ons, je komt heus even mee, belt je ouders, drinkt iets en dan ga je naar huis.

MIEKE : Trouwens wij kunnen ook niet lang blijven, ik moet me nog gaan verkleden om met Marcs ouders te gaan eten.

BERT : Ik ga vandaag ook naar huis, weet je, Anneke? Je woont niet zo ver uit mijn buurt vandaan. Ik rij om en zet je thuis af.

NEL : Ik zie het al: het feestwerk zal weer voor mij alleen zijn!

MARC : Alleen? Je zegde toch 'alleen'? Daar geloof ik niets van. Nel zonder verovering, da's onbestaande.

ANNEKE : (*Kijkt op haar uurwerk*) Is het al zo laat, straks komen we nog te laat!

(Allen drinken haastig hun drankje op en lopen dan stormend de scène af.)

SCENE 2

(Net op het ogenblik dat zij wegstormen, komt een wat oudere heer, klant 2, op het terras zitten. Hij bekijkt even de kaart en vouwt dan zijn krant open. Dr. Wishman komt buiten en verzamelt het leeggoed aan het tafeltje van de studenten. Dan keert hij naar de nieuw aangekomen klant.)

DR. WISHMAN : Waarmee kan ik meneer van dienst zijn?

KLANT 2 : Een koffie, graag. Wat waren die jongeren gehaast, zeg!

DR. WISHMAN : Proclamatie vandaag. Ik denk dat zowat de helft van de stad op de topjes van de zenuwen loopt.

KLANT 2 : Allé, dan komen er weer een pak werklozen bij. Ik heb toch wel wat te doen met al die jonge mensen vol dromen over een gelukkig leven, een job, een gezin en die nu op korte tijd zullen ervaren dat het helemaal niet zo 'n rozegeur en maneschijn is.

DR. WISHMAN : Niet zo somber, man. Er zijn heus nog wel jongeren die hun dromen verwezenlijken.

KLANT 2 : Ja, maar ten koste van wat?

DR. WISHMAN : Het komt er op aan voor jezelf goed uit te maken wat je wil in dit leven, goed af te bakenen waar je droom kan omslaan in een nachtmerrie en die grens duidelijk voor ogen te houden.

KLANT 2 : Denk je dat het zo gemakkelijk is?

DR. WISHMAN : Elke droom heeft twee kanten: diegene die je kiest omdat je hem als positief voor jou ervaart of vermoedt. En dan heeft elke droom ook nog de kant die je denkt achter te laten, omdat die helemaal niet positief en soms zelfs uitgesproken negatief lijkt.

KLANT 2 : Het is toch normaal dat jonge mensen alleen maar positieve dingen in hun leven willen opnemen en het negatieve achterlaten!

DR. WISHMAN : Maar daar gaat het nu net om: je laat de negatieve aspecten niet achter. Je zeult ze mee. Hoe intenser je de positieve aspecten beleeft, hoe sterker ook de negatieve kanten om het hoekje komen kijken.

KLANT 2 : Niet overdrijven! Wat is tenslotte een wens!

DR. WISHMAN : Een wens is als een muntstuk in je handen waarvan je de muntzijde naar boven houdt en ziet schitteren, warm en fonkelend. De onderzijde noem je dan misschien letterlijk 'kruis'. Je merkt het niet, maar die kruiszijde schittert met de muntzijde mee, even warm, even heet... tot je je hand verbrandt.

KLANT 2 : Dat lijkt heel wat gefilosofeer voor een simpele waard!

DR. WISHMAN : Sommige filosofische gedachten zijn ook zo duidelijk waar te nemen in de werkelijkheid waar ze naar verwijzen, dat een simpele waard ze kan opmerken.

KLANT 2 : Het is toch theoretisch geprakkizeer en dat blijkt uit je ingewikkelde zinsconstructie. Gelukkig hoef je er in de werkelijkheid niet zo bij stil te staan.

DR. WISHMAN : *(meer voor zichzelf)* Nee, de werkelijkheid neemt het denkwerk van je over. Zo eenvoudig is het. En als de werkelijkheid het denkwerk van je overneemt, neemt ze ook alle macht over je leven van je over: de werkelijkheid neemt met jou een loopje. Hopelijk doe je dan je ogen tijdig open... anders blijven ze voorgoed gesloten. *(tot de klant)* Ik haal nu even je koffie, meneer!

(Dr. Wishman gaat weer het café binnen - neemt onderweg het leeggoed van de studententafel mee. Enkele

tellen later komt hij opnieuw buiten met de koffie. Hij komt tot bij de klant en zet de koffie op het tafeltje.)

DR. WISHMAN : Weet je, meneer, dromen en wensen lijken bedrog. Maar ik ben er van overtuigd dat ze dat helemaal niet zijn. We bedriegen onszelf door ze niet van alle kanten te bekijken. Indien we dat wel deden, zouden we alles begrijpen en vrede nemen met minder.

KLANT 2 : Tenminste als je het 'wensen' gelijkstelt met het steeds meer willen.

DR. WISHMAN : Dat is de essentie: wensen is de uitdrukking van het enkelvoudige feit dat je inderdaad meer wilt! Het drama is dat je om meer te krijgen, je minstens evenveel opgeeft. Het drama is dat er minstens evenveel waardevolle dingen zijn die je niet zult krijgen, alleen maar omdat je dat ene méér wil!

KLANT 2 : Ze moesten jou een leerstoel aanbieden!

DR. WISHMAN : Wie me echt kent, zal me zeker geen leerstoel toespelen. Trouwens, is het niet wat weinig wijsheid, om te onderwijzen. Op leerstoelen moet je mensen plaatsen die een aardig boompje kunnen blijven opzetten over ingewikkelde problemen, tot ze vergeten zijn wat hun beginpunt en doel was.

KLANT 2 : Is dat zo?

DR. WISHMAN : Natuurlijk! Op leerstoelen zet je beter mensen van wie het hoofd lijkt op een brievenbus waar je boek nà boek kunt inschuiven, geen man wiens hoofd alleen maar één oog en één oor is, met een heel klein mondje er onder.

KLANT 2 : Daar zeg je zoiets.

DR. WISHMAN : Maar ik hou meneer van zijn lectuur af en ondertussen stapelt de vaat zich binnen op. (af)